

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 października 2015 r., w sprawie I C 515/15 Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej zasądził od pozwanego J. W. na rzecz G. C., A. Z. i A. G. kwoty po 771,01 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 26 maja 2015 r. oraz kwoty po 162,10 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu; oddalił powództwo w pozostałej części i nadał wyrokowi co do zasądzonej należności rygor natychmiastowej wykonalności.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Apelację od tego wyroku, w części oddalającej powództwo oraz w części zasądzającej częściowy zwrot kosztów procesu złożyli powodowie. Zarzucili Sądowi Rejonowemu

naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 720 kodeksu cywilnego przez jego niewłaściwe zastosowanie i nieprawidłowe przyjęcie, iż pozwany z tytułu zawarcia umowy pożyczki zobowiązany jest zwrócić powodowi mniejszą (1.984,00 zł plus 200,00 zł prowizji) zamiast tej samej ilości pieniędzy, którą na własność biorącego pożyczkę przeniósł dający pożyczkę (3.000,00 zł); naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ kodeksu cywilnego, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i w efekcie nieprawidłowe przyjęcie, że w niniejszej sprawie, postanowienia § 10 ust. 3 oraz § 11 umowy pożyczki z dnia 15 lipca 2014 r., w zakresie w jakim obciążają pozwanego kosztami zabezpieczenia umowy pożyczki, stanowią postanowienie umowy sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta oraz uznanie, iż postanowienia umowy pożyczki w tym zakresie nie wiążą pozwanego; art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej ceny materiału dowodowego, a tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że powodowie nie wzięli od pozwanego kwoty 816,00 zł tytułem kosztów zabezpieczenia umowy pożyczki tj. przystąpienia do umowy ubezpieczenia podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, a w szczególności § 10 umowy pożyczki z dnia 15 lipca 2014 r. jednoznacznie wynika, że warunkiem udzielenia pożyczki jest ustanowienie jej zabezpieczenia, tj. przystąpienie do umowy ubezpieczenia, przy czym koszt ustanowienia zabezpieczenia wynosi 816,00 zł i koszt ten został potrącony z kwoty pożyczki; art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażających się w arbitralnym przyjęciu, że kwota 200,00 zł stanowiąca pobraną przez powoda kwotę na pokrycie przez pozwanego kosztów prowizji wchodzi w skład udzielonej przez powoda pożyczki w wysokości: 3.000,00 zł; natomiast kwota 816,00 zł stanowiąca pobraną przez powoda kwotę na pokrycie przez pozwanego kosztów zabezpieczenia pożyczki nie wchodzi w skład udzielonej przez powoda pożyczki; art. 339 § 2 kodeksu postępowania cywilnego poprzez uznanie, iż fakt zabezpieczenia obowiązań pozwanego przez przystąpienie do umowy ubezpieczenia budzi uzasadnione wątpliwości, choć okoliczność ta nie budzi uzasadnionych wątpliwości oraz nie zmierza do obejścia prawa, a zaskarżony wyrok został wydany w trybie zaocznym. W konkluzji wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie dochodzonej należności w pełnej wysokości i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył,

co następuje

Postępowanie w tej sprawie toczy się w trybie uproszczonym. Jak stanowi przepis art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja jest bezzasadna. Sąd I instancji uznał za nieważne postanowienie § 8 umowy stron w zakresie, w jakim umowa przewiduje odsetki od „zadłużenia przeterminowanego”, którym również mogą być odsetki. Odsetek od zaległych odsetek można żądać dopiero od chwili wytoczenia powództwa (art. 482 k.c.), tak więc postanowienie umowne zawarte w § 8 pozwalające naliczanie odsetek od odsetek jest nieważne (art. 58 k.c.). Budziły wątpliwości

Sądu Rejonowego postanowienia umowne w zakresie tzw. zabezpieczenia pożyczki (§11 umowy) i tzw. kosztów windykacji (§13 pkt 4 i 5). W ocenie Sądu I instancji postanowienia te są niedozwolonymi klauzulami umownymi i jako takie nie wiążą pozwanego. Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawa za nieuzgodnione indywidualnie postanowienia umowy, nakazuje traktować te, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Nie może być wątpliwości, że pozwany w sprawie jest konsumentem, który zawarł umowę pożyczki z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność w tym zakresie. Nie budzi również wątpliwości, że postanowienia dotyczące opłat windykacyjnych oraz zabezpieczenia w postaci ubezpieczenia nie dotyczą głównych świadczeń stron. Przywołał Sąd I instancji stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 8 czerwca 2004 roku (I CK 635/03) pojęcie „głównych świadczeń stron” (art. 385¹ § 1 zd. 2. k.c.) należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Opłaty windykacyjne z całą pewnością nie należą do istoty umowy pożyczki. Wskazał, że nie może podlegać również dyskusji, iż postanowienia umowne dotyczące opłat za czynności windykacyjne oraz zabezpieczenia w postaci ubezpieczenia nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwanym. Są one częścią standardowej umowy, którą powodowie stosują do wszystkich klientów. Zastrzeżenie w umowie na niekorzyść klienta opłat wysyłanie wezwań do zapłaty oraz czynności windykacyjne bez jakiegokolwiek związku z rzeczywistymi kosztami tych czynności rażąco narusza interes konsumenta i dobre obyczaje. Opłaty windykacyjne mogą, co najwyżej odnosić się do rzeczywistych czynności, odzwierciedlać ich rzeczywisty koszt i nie mogą stanowić źródła dochodu pożyczkodawcy. W stanie faktycznym sprawy koszty wezwań są nie związane z rzeczywistymi kosztami pocztowymi. Również opłata za czynności windykacyjne po wezwaniu do zapłaty – co by to nie miało znaczyć – nie ma żadnego związku z rzeczywistymi kosztami ponoszonymi przez powodów.

Te poglądy wyrażone przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy przyjmuje za prawidłowe i w żadnej mierze nie naruszające prawa .

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.